

Sygn. akt II PK 217/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa K. R.
przeciwko T. Polskiej Spółce Akcyjnej w W.
o odszkodowanie i zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 11 czerwca 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 11 czerwca 2013 r. oddalił apelację skarżącego powoda K. R. od wyroku Sądu z 29 maja 2012 r., którym oddalono jego powództwo o odszkodowanie i zadośćuczynienie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne polega „na potrzebie rozstrzygnięcia, czy przy ocenie zasadności roszczeń pracownika z tytułu naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu, jeżeli podstawą roszczenia jest odmowa wypłacenia premii zadaniowej w pełnej wysokości, w sytuacji gdy, wbrew wewnętrznym przepisom pracodawcy, żadnemu z pracowników znajdujących się w porównywalnej sytuacji nie wyznaczono celów i ich nie rozliczono zgodnie z wewnętrznymi procedurami w ramach programu premiowego, sąd orzekający bierze pod uwagę porównywalność sytuacji pracowników w

kontekście wszystkich elementów treści stosunku pracy, czy też, dla oceny, czy pracownicy znajdują się w sytuacji porównywalnej, o której mowa w art. 18^{3a} § 3 Kodeksu pracy, wystarczające jest ustalenie, czy w stosunku do tych pracowników zostały spełnione przesłanki wypłaty premii zadaniowej wynikające z wewnętrznych przepisów pracodawcy?”. W uzasadnieniu wniosku podano co następuje: „W ocenie powoda przedmiotem rozważania w powyższej sprawie, powinno być rozstrzygnięcie, czy sytuacja powoda oraz pozostałych pracowników pozwanej, z którymi rozwiązano umowy o pracę, była porównywalna biorąc pod uwagę treść podpisanych porozumień o rozwiązaniu umowy o pracę oraz treść kolejnych uchwał zarządu określających przesłanki w przedmiocie uzyskania prawa do premii.

Prawo do premii było bowiem regulowane kolejnymi, identycznymi w istotnych zapisach uchwałami zarządu. Wpływu na roszczenie o premię nie miały inne okoliczności, a tylko i wyłącznie zapisy wewnętrzne ustalone przez pozwaną i nakładające – w pierwszej kolejności – na samą pozwaną określone obowiązki wobec grupy menadżerów realizujących strategiczne projekty dla pozwanej, w tym wyznaczenie celów menadżerów i ich rozliczenie. Sąd Okręgowy w niewłaściwym kierunku skierował swoje rozważania, skupiając się na tym, czy praca powoda i pozostałych pracowników pozwanej była jednakowej wartości i na tym, kto i przez jaki okres nie świadczył pracy w okresie wypowiedzenia i czy było to spowodowane chorobą, czy też zwolnieniem z obowiązku świadczenia pracy.

Istotą w przedmiotowej sprawie, potwierdzającą istnienie porównywalnej sytuacji, jest okoliczność, że powód, podobnie jak pozostali pracownicy pozwanej, z którymi rozwiązano umowy o pracę, nie miał wyznaczonych i rozliczonych celów przez pracodawcę, nie wykonywał pracy w okresie wypowiedzenia. Zatem, tak samo jak inni menadżerowie, powód nie mógł spełnić – nie ze swej winy – warunków premiowych określonych w uchwale zarządu pozwanej spółki, tymczasem w przypadku innych menadżerów przyjęto, że zrealizowali oni w 100% cele pomimo ich niewyznaczenia, nierozliczenia przez pracodawcę i nie świadczenia pracy przez pracowników a powodowi odmówiono wypłaty premii w pełnej wysokości choć znajdował się on w porównywalnej sytuacji do pozostałych menadżerów, z którymi rozwiązano umowy o pracę i wypłacono premię”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Zasadniczy mankament wniosku (vide wyżej *in extenso*) polega na tym, że koncentruje się tylko na indywidualanej sprawie skarżącego, czyli odpowiedź nie wykraczałaby poza zwykłą wykładnię i zastosowanie prawa w tej konkretnej sprawie. Skarżący odwołuje się do argumentacji właściwej podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Tej podstawy nie podaje jako przesłanki przedsądu i we wniosku nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Innymi słowy istotne zagadnienie prawne nie może być zredukowane do oceny normy prawnej w indywidualanej sprawie. Istotne zagadnienie prawne to problem jurystycznie doniosły, o ważkim znaczeniu dla systemu lub dziedziny prawa, opracowany na podstawie analizy prawa, orzecznictwa, a nawet doktryny, po której to sam skarżący może wpieryw stwierdzić, że takie zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Tymczasem sformułowane zagadnienie nie ma rangi istotnego zagadnienia prawnego. Rola Sadu Najwyższego nie może polegać na rozwiązywaniu kazuów formułowanych przez strony we wnioskach o przyjęcie skargi, gdyż funkcja podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. będzie wówczas bezprzedmiotowa i postępowanie kasacyjne stanie się powszechną instancją.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.